

Единъ си на душа размисълъ има свой,
 Другъ нѣкждѣ се е отплеснжлъ пѣкъ неволно,
 А трети, други пѣтъ го слушалъ прѣдоволно,
 340 Сега не ще да знай за тозъ словесенъ шумъ...

И всекой своето прѣмисля си на умъ.
 На сплетената рѣчь ухо най-вече дава
 Стопанина, но пакъ и нему да доява
 Започнж. Подъ мустакъ осмихнж се *Дойчинъ*
 Възчуденъ: — „Гледай ти, пелешкия му синъ,
 Какво се й разфучалъ и какъ я бърже мели
 Кажу го, сѣкашъ е дванайсето вангели...
 Ама иди го ти стигни и проумѣй
 Прѣзъ морския пеалтиръ, що е подвзелъ да пѣй.“

350 И самъ *Младенъ*, посрѣдъ надъ масата надвесенъ
 И въ мисли нѣкакви на нѣкждѣ унесенъ,
 Къмъ говорящия зачудено изви

Очи, изгледа го, за дълго да слови
 Рѣчта му не можалъ, — а думитъ: Еллада
 Патрокълъ, Ахилесъ, Плутархъ и Илиада,
 Къмъ минжитѣ дни отбихъ го завчасъ.
 Гимназията той си спомни, старий класъ
 И стария бѣбривъ профессоръ „Чичопѣя“
 Херръ Гененхаймъ, що имъ по русски Одиссея
 360 Тълкуваше, и какъ прѣправяхъ тѣ гласъ
 Да кажтъ, както той — Пошестфенъ звинопасъ!
 Смѣхъ хомерически въ гърди едвамъ сдържали...

Усмихнж се Младенъ и мисленно ожали
 Учений даскалъ: — Ехъ, на тоя свѣтъ си ти
 Прѣ оврѣме дошълъ! И тѣй елей свети
 Напусто плискашъ тукъ, надъ нива наторена
 Съсъ други торъ. Това що въ тебе е вродено,
 Въвъ друга врѣмена, въвъ пò-честити дни,
 Когато родний край свобода осѣни,

370 То би, навѣрно, тебъ обкичело съсъ слава.
 И тамъ на юноши тълкувалъ би тогава
 Отъ кàтедрата ти за Зевсъ и Ахилесъ,
 За кжсопахия Алцибиядовъ песъ
 И всичко що ти е легнало на душата —
 А не като сега, прѣзъ цѣль животъ, дѣцата
 Да учишъ: а, б, в, ба, ва, пера, пара...